

LBRIS

We know
books

PIERRE TREVET

PILDELE
unui preot de țară

170 *de istorioare noi de meditat
și de dat mai departe*

(volumul 3)

Traducere din limba franceză de
Cristian Șoimușan

Cluj-Napoca, 2023

CUPRINS

Partea întâi: **ANII CLĂDIRII DE TEMELII**

A. COPILĂRIA	11
I. A-i iubi pe copii așa cum îi iubește Dumnezeu	11
1. Persoana în sine: ce mirare!	11
2. Explicațiile simple ale profesorului Lejeune	13
3. Pădurea	17
4. Principiul broaștei încălzite	18
5. Cultura nu nimicește natura	19
6. Rolul cheie al părinților	20
7. Conjunție coordonatoare	21
8. Arta de a nu le tăia aripile	23
9. Rugăciunea unui copil pentru părinții lui.....	24
10. Rugăciunea secretă a unui copil față de tatăl și mama lui.....	26
II. Să-i iubim pe copii așa cum îi iubește Dumnezeu.....	28
11. Copiii sunt niște profesori	28
12. Hard disk-uri noi nouțe	29
13. Cardinalul și catehismul	30
14. Ce le lipsea oare fariseilor?	32
15. Iarăși semafoare	34
16. Îngerășul de Crăciun și drumul spre Cer	36
17. Isus <i>versus</i> Moș Crăciun	38
18. Cel mai frumos cadou de Crăciun	39
19. Un spațiu de 143,5 centimetri.....	41
20. Visul unui creștin din secolul întâi.....	42
21. „Nu calea e imposibilă, ci imposibilul e calea.”	43
22. Ce zice despre aceasta știința?	44
23. Ați spus cumva că a înviat?	46
24. Botezați: <i>minimum minimorum</i>	49
25. Învie tot ce-i mai bun din noi.....	51

III. „Adresele” lui Isus cel înviat	53
26. Cele patru sute de lovituri	53
B. ADOLESCENȚA	57
IV. Traversarea cea grea pe care o are de făcut adolescența ...	57
27. Cele patru doliuri ale adolescentului	57
28. Cele patru scări ale iubirii	59
V. Peștera lui Ali Baba	65
29. În sufletul și în conștiința mea	65
30. Cum anume să intrăm în „Peștera lui Ali Baba”?	68
31. Cum să avem o stimă de sine bună?	71
VI. În căutarea bijutierului expert. Adevăr și libertate	74
32. Adevărul este o persoană	74
33. A împăca cele două părți	77
34. Pe-o ureche să-ți intre, pe alta să-ți iasă; lasă măgarul să rage în plata lui!	78
35. Înotatul contra curentului are și el ceva bun	79
VII. Adolescență rimează cu speranță	81
36. Tunsoarea mântuirii	81
37. Povestea tânărului și a păpădiei	82
38. Eticheta speranței	84
VIII. Ucenicii indispensabile	86
39. Păianjenul de mare preț	86
40. Experiența profesorului bătrân	87
41. Trei chei pentru o viață reușită	89
IX. Artă comunicării e totuna cu arta comuniunii	91
42. A comunica înseamnă a vorbi	91
43. A comunica înseamnă a asculta	92
44. E atât de ușor să-ți treacă cine știe ce prin cap	94
45. Ascultă, Israele!	96
46. Nu există surd mai rău decât acela care nu vrea să înțeleagă	97

X. Fisurile noastre sunt niște oportunități.....	99
47. Cum anume se formează perlele prețioase?	99
48. Care este visul unei omide?	100
49. Urciorul crăpat, ceața și frigul	101
50. Diamantul zgâriat.....	102
XI. Cum să înveți să te hotărăști?	104
51. Brădulețul morocănos.....	104
52. Penuria	106
XII. Cele trei sacramente ale inițierii	108
53. Am fost botezat din... ..	108
54. Am devenit ca un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni (1Cor 4,9)	110
55. Lumina Mirungerii	111
56. Rezident sau prezident	112
57. O primă Sfântă Împărtășanie surprinzătoare	114
58. Greutatea Liturghiei.....	115
59. Mâncători de Dumnezeu	117
60. Apetisant.....	119
61. Un contact salvator	121

Partea a doua: **TIMPUL RIDICĂRII CONSTRUCȚIEI**

A. TIMPUL PENTRU MARILE ALEGERI.....	127
XIII. Vocația fundamentală	127
62. Așa că alege Bucuria!	127
XIV. Discernământul dificil	131
63. A ști să lovești unde trebuie	131
64. Soluția e la un pas distanță	132
65. Înaintează, iar drumul o să ți se lămurească pe măsură ce-l parcurgi.....	133
66. Urcăți în roabă. Domnul e cel care o poartă.	134
67. Să-ți porți crucea.....	135
68. Să-ți porți crucea, nu s-o târăști după tine	137

69. Menține direcția	138
70. „B-Atitudinea”	140
XV. Cum să-L ajuți pe Dumnezeu?	142
71. Dacă ar face sută la sută voia lui Dumnezeu!.....	142
72. Intuiția genială a abatelui Pierre.....	144
73. Educația și ghetuțele	146
74. E mai multă bucurie în a dăru decât în a primi	147
75. O terapie la îndemâna tuturor	148
XVI. Sacramentul căsătoriei.....	151
76. Iubirea este un Jurământ.....	151
77. Greșeala originală	153
78. Secretul reușitei: un trandafir pe zi	154
79. Între mariaj și miraj nu e decât o diferență de un „a”; este „a”-ul din cuvântul har... ..	156
80. Limbajele iubirii	158
81. Artă de a vorbi bine și de a asculta bine	160
XVII. Preoția	163
82. Să fii preot paroh... în mediul rural	163
83. L-am spovedit pe „diavol”	165
84. Curaj și umilință	167
XVIII. Consacrații	170
85. Contemplativii.....	170
XIX. A evangheliza	172
86. Afișe	172
87. Mici exemple autentice și o evanghelizare de zi cu zi... ..	173
88. Domnu’ Spiritul Sfânt e fitilul... ..	175
89. A evangheliza nu înseamnă a transmite întâi de toate niște valori, cât niște evenimente mântuitoare	177
90. Artă de a reține atenția auditoriului?.....	179
91. Ecumenism	181
92. A te deschide în fața universalului	183
93. Buturuga mică răstoarnă carul mare	185

XX. Comuniune eclezială.....	187
94. Solidaritate în practică.....	187
95. Mădularele unui singur trup.....	188
96. Când biserica-i deschisă.....	189
97. Mergeți la Liturghie, e mai sigur.....	191
98. A te da peste cap pentru a pune lucrurile la cale.....	193
99. Solidaritate umană și încredere în Dumnezeu.....	194
100. Există oare un Mântuitor în avion?.....	195
B. CU VITEZĂ DE CROAZIERĂ.....	198
XXI. Ispita.....	198
101. Cele patru niveluri ale unei persoane.....	198
102. „Rezist la orice, mai puțin la ispită” – Oscar Wilde ...	200
XXII. Sacramentul întreținerii: Spovada.....	203
103. Mai este oare folositoare Spovada?.....	203
104. Un penitent surprinzător.....	206
105. Un penitent neașteptat...?.....	207
106. Miracolul nodurilor.....	209
107. Un confesor perspicace.....	211
108. Păcate împotriva poruncii a noua.....	212
109. Comuniune și Spovadă.....	214
110. Iertare și înviere.....	215
111. „Păturica” Domnului.....	216
XXIII. Rugăciunea.....	218
112. Viața spirituală, trăsătura aceasta specifică a oamenilor.....	219
113. Isuse... fă cunoștință cu Jim!.....	220
114. Rugăciuni simple.....	221
115. „Dar nu încă”...!.....	223
XXIV. A trăi cu Cuvântul divin.....	226
116. A trăi în Cuvântul lui Dumnezeu e ca și cum ai fi la tine acasă.....	226
117. Calul care a fost „cineva”.....	228

118. Biblia și scurtăturile ei	230
XXV. Banul	232
119. Sosirea în Cer a unei bancnote de o sută de euro	232
120. Pusul în coșciug	234
121. „Nu luați... nici încălțăminte” (Lc 10,4).....	235
XXVI. Fericirea	237
122. Faptul că deții bogății nu înseamnă că ești bogat ...	237
123. Fericirile potrivit unei evanghelii apocrife (...!) din secolul al XXI-lea.....	238
124. Fericirile lui Isus: un soi de indicator.....	239
125. Asceza	241
126. Fiți ca măgărușul și purtați-L în spatele vostru pe Dumnezeu	243
XXVII. Indispensabila umilință	245
127. Compensație divină.....	245
128. Artă de a nu te lua prea tare în serios	246
129. Umlința cu polonicul.....	247
130. [Cuvântul] <i>umor</i> începe ca <i>umilință</i> și sfârșește ca <i>amor</i>	249
131. Sfântul Filip Neri, trofeul de aur pentru umor.....	250
132. Sfântul Yves și hangiul	252
133. Umlință în relațiile internaționale	254
134. Superior prin ce anume și față de cine anume?	255
135. Din nou luare peste picior.....	257
136. Cine este cel mai aproape de Domnul?.....	259
XXVIII. Lumea cu susu'n jos, Evanghelia în locul ei	261
137. Nu mai bine nu aruncați voi piatra?	261
138. Ochiul rinocerului	265
139. Răzbunarea lui Dumnezeu.....	266
140. Atunci când îți fuge mintea în altă parte în timpul Liturghiei.....	268
XXIX. Sarcină de stat.....	270
141. Să nu faceți niciodată lucrurile pe jumătate	270

142. Pentru cine și pentru ce anume lucrăm noi oare? ...	271
XXX. Să fie oare Biserca prea exigentă?	274
143. Gradualitatea legii și legea gradualității.....	274
144. Obediență rimează cu inteligență.....	276
XXXI. Atunci când vin la rând încercările	279
145. Prăjitura	279
146. Încercările prin care a trecut o ceașcă de ceai.....	281
147. Soarele și luna	283

Partea a treia: **BĂTRÂNETEA**

A. VREMEA RETRAGERII:

VREMEA STABILIRII UNUI ALT CURS.....	289
XXXII. Încotro ne-ndreptăm noi?	289
148. „Generația Isus Cristos”	289
XXXIII. Timpul de a-ți face timp	294
149. În sfârșit, pauză!.....	294
150. O ocazie specială.....	295
151. Regele și cele patru soții ale lui	297
152. Repede, repede o mătură!	299
XXXIV. Fecioara Maria	300
153. O regină care ne înobilează.....	300
154. Realitatea va întrece mereu reprezentările	302
155. Dumnezeu ne mântuiește în familie.....	304
156. Setul de chei	305
157. O scurtătură numai bună de cunoscut	306
XXXV. Între voluntarism și dăruire de sine printr-o încredințare deplină	308
158. Nu-i niciodată prea târziu să facem binele	308
159. Timpul de a ne reaminti.....	310
160. Reproșul Apocalipsei.....	311

B. PENTRU O BUNĂ REUȘITĂ A MORȚII NOASTRE... 313

XXXVI. Există oare o viață înainte de moarte?.....	313
161. Oare chiar trebuie să le spunem totul muribunzilor?	314
162. Atâta zarvă pentru paradis?!	315
163. Oare moartea mea ce culoare-o fi având?	317
164. Să pierzi totul numai ca să câștigi totul.....	318
165. Speranța creștină e mai mult decât o simplă speranță	319
166. Pentru bunicuțul meu și prietenii lui.....	320
167. Exprimați-i [sentimentele voastre] cu ajutorul florilor.....	322
XXXVII. Oare chiar vom merge cu toții în paradis?	324
168. A ști să te lași sculptat.....	324
169. Fericirile: o cale de ieșire	327
XXXVIII. Sacramentele pentru cei bolnavi sau vârsta înaintată	328
170. Dumnezeu continuă să ne muncească	328
171. Liturghiile pentru cei morți	331
172. Isus trece pe dinainte	333
173. Paratrăznete	334
XXXIX. Timpul pregătirii	337
174. Fantoma și boabele de soia.....	337
175. Cel de-al patrulea mag	338
176. „Ei aduc roade și la bătrânețe” (Ps 92(91),15)	339
177. A muri ca Isus	340
XL. Cu El, trec prin valea morții	342
178. Moartea, o soluție?	342
179. O nouă formă de fariseism	342
180. Isus a biruit moartea și va fi acolo	343
181. Promisiunea transformării noastre.....	344

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Anii clădirii de temelii

A. COPILĂRIA

I. A-I IUBI PE COPII AȘA CUM ÎI IUBEȘTE DUMNEZEU

1. Persoana în sine: ce mirare!

Iată în cele ce urmează o istorioară prin care a trecut Philippe cu ceva ani în urmă, alături de soția lui și de niște prieteni, pe când se aflau într-un restaurant. Era nașul fetiței prietenilor lui, pe nume Iulia. Aceasta din urmă e posibil să fi avut vârsta de șase sau șapte ani, nimic mai mult. Philippe are obiceiul ca atunci când merg cu toții la restaurant și așteaptă să le vină comanda, să spună o povestioară, mai mult sau mai puțin edificatoare, uneori sub formă de parabolă sau ghicitoare, strâns legată de Cuvântul lui Dumnezeu. În seara cu pricina, se străduiește să-i facă pe Iulia și pe fratele ei, Ioachim, mai mare decât ea, să ghicească înțelesul ascuns al Nunții din Cana Galileii. Tocmai veniseră băuturile comandate, așa că Philippe profită de faptul că pe masă era o sticlă de vin și o carafă de apă pentru a încerca să le arate cum s-au petrecut lucrurile în Cana Galileii! Așa că le spune de mai multe ori: „Care a fost cel dintâi miracol pe care l-a săvârșit Isus?” I se dau niște răspunsuri mai mult sau mai puțin potrivite cu subiectul, așa că Philippe nu mai zice nimic pentru a lăsa să treacă puțin timp, la care fina lui, ce nu scosese niciun cuvânt până atunci, îi zice: „Cel dintâi

miracol pe care l-a săvârșit Isus a fost acela de a se fi născut!” Pliculețul acesta instant de „teologie” a rămas adânc întipărit în amintirea și în inima lui Philippe!

Într-o bună zi, pe când ședeam adunați la masă, i-am vorbit unui prieten preot despre neasemuita mea mirare referitoare la misterul nașterii, la misterul transmiterii vieții. Acest prieten al meu e totodată și un mare teolog dar nu are limbajul cizelat și șlefuit al academicienilor. De fapt tocmai în aceasta constă farmecul lui. Așa că-mi răspunse pe dată: „Ai dreptate: două fărâme de carne ajung în cele din urmă să fie o persoană, e ceva ieșit din comun. Există o lipsă totală de proporție între cum încep și cum sfârșesc lucrurile să fie.” Filosoful Emmanuel Levinas scrie că „a fi creatură nu înseamnă a fi asistat la propria-ți naștere”. După care adaugă: „Creația pune temeliile unei ființe separate...” Primul citat exprimă această structură fundamentală a omului primită de la un altul, dar care, în pofida respectivului fapt, primește acel ceva ce-l face să fie cu adevărat o ființă unică, în așa fel încât, așa cum o zice al doilea citat, dependența noastră originară nu ne împiedică, ci, dimpotrivă, ne întemeiază existența de sine stătătoare.

În cazul nașterii lui Isus, uimirea noastră e decuplată, pentru că, dacă Isus vine în lume la fel ca toți ceilalți copii, totuși, în ziua Bunevestiri, cu nouă luni înainte de Crăciun, nu avem de-a face cu crearea unei noi persoane. Căci este vorba despre o persoană care există din veșnicie, dar iată că ia trup pentru a primi imediat după aceea un chip. Aceasta este Întruparea. Îmi amintesc cum odată am izbucnit în râs mai mulți: ne adunaserăm vreo sută de francezi să luăm parte la o sesiune de formare pe tema celulelor parohiale de evanghelizare, ținută de către don Pigi la Milano. Fiecare aveam căști pe urechi pentru a asculta cu sfântă reculegere

traducerea simultană a conferinței ținute dimineața. Dintr-odată, toți francezii izbucniră în râs: traducătoarea, care nu era familiarizată cu vocabularul evanghelic, tocmai tradusese expresia din italiană „Il Verbo si fece carne” („Și Cuvântul s-a făcut trup”) cu expresia „Și Cuvântul s-a făcut carne <de măcelărie>”...!!! Răspunsul acelei fete, expresia ușor necizelată a prietenului meu preot și greșeala de traducere vorbesc cât se poate de clar despre uimirea noastră dinaintea misterului vieții fiecărei persoane, unită „într-un mod cunoscut de Dumnezeu”, vorba Conciliului Vatican II, cu acest Cuvânt care s-a făcut trup.

2. Explicațiile simple ale profesorului Lejeune

Profesorul Jérôme Lejeune este cel care a descoperit trisomia 21 (Sindromul Down). În cugetările anumitor confrăți ai lui, el a dat peste ceva ce l-a făcut să aibă fiori de spaimă și căruia a început să-i dea numele de „rasism cromozomic”. Nu mai era vorba nici despre culoarea pielii, nici despre rase, ci despre un refuz al unei diferențe mai subtile și fără frontiere. Anumite ființe omenești erau indezirabile pentru că nu corespundeau unor criterii de frumusețe, inteligență, talent sau productivitate stabilite de către societate. Dar oare această societate în numele cui își permitea ea să postuleze existența acestor criterii și să hotărască de ce un bărbat sau o femeie sunt mai importanți decât un alt bărbat au o altă femeie? Așa că odată a istorisit o povestioară ce-i fusese spusă de către un confrate american: „Unul dintre prietenii mei, profesorul Varkany, care preda embriologia la Cincinnati, mi-a vorbit despre următorul

fapt: «În noaptea zilei de 20 aprilie 1889, tatăl meu, medic în localitatea Braunau din Austria, a fost chemat pentru două cazuri de naștere. Unul dintre ele a fost cel al unui micuț băiat frumos care urla din răspuțeri; celălalt era al unei sărmăne fetițe... suferind de sindromul Down... Tatăl meu a urmărit destinul celor doi copii. Băiatului i-a fost dat să aibă parte de o carieră extraordinară; fata însă a cunoscut o soartă tristă. Și totuși, atunci când mama ei a fost atinsă de hemiplegie, fata aceasta, al cărei conținut intelectual era unul foarte mediocru, a avut grijă de casă cu ajutorul vecinilor și s-a îngrijit timp de patru ani de mama ei suferindă la pat. Bătrânul medic austriac nu își mai amintea însă de numele fetiței respective. Însă nu l-a uitat niciodată pe cel al băiețelului. Se numea Adolf Hitler.»”

În timpul unei conferințe, explica cu foarte mult umor: „Îmi aduc aminte de domnul Muller, care în domeniul geneticii era de premiul Nobel, și care la sfârșitul vieții sale și-a dat dintr-odată seama că era foarte trist să vadă cum unele femei inteligente continuau să aibă copii cu soții lor mediocri. «Haideți la mine, spunea el, și o să vă fac rost de o sămânță mai bună pentru procreere». Și astfel i-a venit ideea să dea spre păstrare la congelat sămânța unor indivizi perfect înzestrați. Într-un prim congres de genetică, a adus în discuție mai multe nume celebre; îmi amintesc că printre alții erau o serie de francezi, precum Lavoisier și Pasteur, mulți americani, dar și nume precum Lenin și Stalin. Domnul Muller avea o anumită înclinație politică, după cum se putea vedea. Patru ani mai târziu, la congresul genetic următor, a făcut aceeași prezentare și a venit cu aceeași listă de nume pe care le-a pus pe micuțele lui fiole păstrate cu sfințenie în azot lichid. Acum însă lipsea numele lui Stalin. Era la exact șase luni după venirea la putere a lui Hrușciiov (care

începuse să denunțe regimul stalinist, *n.tr.*). Să nu uităm că domnul Muller își păstrase aceeași înclinație politică, așa că odată cu schimbarea conducerii de partid, își schimbase și el preferințele. Și nu glumesc când spun aceasta: era o persoană foarte sinceră și inteligentă, se străduia să spună ce avea mai bun de spus, iar dacă acel ceva mai bun se schimbase, el a demonstrat pur și simplu prin experiența sa personală că nu era posibil să afirmi în avans ce calități ne-am dori să vedem proliferând pentru a putea în felul acesta să îmbunătățim calitățile oamenilor. Căci pentru a putea judeca o persoană, nu trebuie să faci parte dintr-un partid, ci trebuie să devii un soi de înger care știm că ne vrea binele, dar să nu uităm, vorba aceea, că «dacă vreau să fac binele, răul stă legat de mine» (cf. *Rom 7,21*). Iar aceasta nu-i o noutate, chiar dacă este adevărată tot timpul.

Și apoi, mai avem aici de-a face cu o altă dificultate. Putem foarte bine să facem selecție în rândul animalelor din crescătorii, pentru că, dacă un anumit exemplar nu e foarte reușit, va fi dat la sacrificat în măcelărie mult mai repede decât ne putem închipui și un alt exemplar îi va lua locul pentru a se reproduce din el mii și mii de alte exemplare. Dar atunci când avem de-a face cu copii, fiecare ființă omenească are o valoare absolută din simplul motiv că face parte din specia noastră. Așa că, și dacă am avea posibilitatea de a alege, nu vom ști niciodată dacă, alegând un anumit bărbat pentru o anumită calitate a lui și o anumită femeie pentru o anumită calitate a ei, copilul ce se va naște din ei va aduna în sine cele două calități ale părinților.

O să vă fac să înțelegeți cele spuse mai sus printr-o istorioară foarte simplă. Ea s-a întâmplat cândva demult: în timpul unei serate, domnul B., foarte cunoscut pentru umorul său acid, și domnișoara I.C., care era cea mai drăguță

femeie a vremii sale, au ajuns să stea unul lângă celălalt la masă. Impresionat peste măsură de frumusețea vecinei sale de masă, B. a fost strălucitor pe toată durata seratei așa că la sfârșit, domnișoara I.C. i-a spus dinaintea tuturor celor prezenți: «Maestre, trebuie să-mi faceți un copil, o să fie o minunăție cum nu s-a mai văzut pe lume; de la mine va moșteni frumusețea, iar de la dumneavoastră inteligența.» La care domnul B., uitându-se cu interes la ea și zâmbind ușor amuzat i-a zis: «De acord, dar dacă o să iasă tocmai pe dos?» Istoria redă pe scurt dificultatea în cauză: cum am putea ști dinainte care calități ale părinților vor fi date mai departe urmașilor lor?»

Când profesorul Lejeune îi primea pe părinții unui copil suferind de sindromul Down, se apleca asupra copilului lor și-l striga pe numele mic. Nu spunea că va fi ca ceilalți copii, pentru că nu-i plăcea să mintă. Pur și simplu le explica faptul că această boală, această eroare de distribuire a cromozomilor, chiar dacă afecta grav inteligența copilului, îi lăsa intacte, poate chiar mai puternice, facultățile afective. Cu alte cuvinte, copiii aceia urmau să aibă vârsta mentală a unui copil de patru, șase ori opt ani, dacă nu se găsea tratamentul potrivit pentru a le reface capacitățile intelectuale, dar ei erau plini în adâncul lor de iubire, tandrețe și încredere.

Iar părinții plecau de la el nemanducând cu sine un „monstru” ce urma să le distrugă viața, ci un copil, *copilul lor*, care urma să le preschimbe viața. Totodată duceau cu sine și numărul personal de telefon al profesorului Lejeune, pe care-l puteau suna practic oricând, chiar și seara, chiar și în seara de Crăciun...

Nașterea reprezintă nașterea unei persoane umane, adică începutul unei istorii pe care singură persoana respectivă o poate scrie: niciun fel de condiționare din start, oricât de

dificilă, niciun fel de handicap, oricât de derutant, nu pot ascunde și umbri demnitatea persoanei. Iar aceasta nu constă deloc într-o formă de arbitraritate fără margini, ci de fapt tocmai în efortul perseverent de asumare cu loialitate a condițiilor, nicidecum într-o resemnare servilă, o asumare în adevărul și cu ajutorul celui alt pentru a putea alege dintre toate opțiunile posibile și a ne ține de ele.

3. Pădurea

Jean-Pierre era un băiețel care trăia în mai multe localități. Într-o bună zi, pe când se afla în vacanță la bunicii lui, *bunul* veni la el cu mâinile la spate și-i spuse să aleagă una din ele pentru a da peste o surpriză, un frumos con de chiparos. Bineînțeles că avea câte unul în fiecare mână. Jean-Pierre le-a dus cu sine acasă. Atunci când conurile de chiparos s-au deschis, din ele s-au desprins câteva semințe pe care Jean-Pierre le-a plantat într-o cutie de pantofi umplută cu pământ. În fiecare dimineață, după-masă și seară pâdea cu nerăbdare să vadă cum ies plantele, înmuindu-și degetele în apă și stropind fiecare loc unde plantase semințele pentru a păstra pământul umed...

După un an, pe când se afla în vacanță, se urcă în trenul care-l ducea la bunici, cerând să i se facă loc cutiei de pantofi: „Faceți loc! Faceți loc! Duc cu mine o pădure.” În grădina bunicului, a răsădit toate mlădițele înalte abia cât degetul lui mare. Astăzi, însă, Jean-Pierre este un bărbat în toată firea ce se plimbă zilnic în uriașa lui pădure pentru că, nu-i așa?, în cutia aceea de pantofi chiar se afla o pădure!

O călugăriță din ordinul clariselor scria: „Dacă ați ști cât de mult se aseamănă pământul cu răbdarea lui Dumnezeu.

E nevoie de patru anotimpuri pentru a face un an întreg. Niciunul dintre ele nu poate avea loc fără celălalt: e nevoie de plinătatea verii, de focul viu al toamnei, de tăcerea iernii și de speranța primăverii pentru ca pământul să dea roade. Meditez adesea la toate acestea gândindu-mă că inima omului este o grădină în care Dumnezeu nu încetează niciodată să-și planteze sămânța...”

Fiecare copil, fiecare tânăr duce în sine și cu sine o pădure. Mulți grădinari îi ajută pe părinții lor să-i vadă crescând. Fiecare pădure are felul ei de a fi, dar știm că în lume sunt prezente toate soiurile. Când arborii ei par a fi răsuciți, stricați, cu crengile rupte, fără prea multe roade, ține de noi să ne ascuțim privirile pentru a le îndrepta dedesubtul lor. Vom da mereu acolo peste o mână de flori, niște ciuperci ori câțiva fluturi. Dumnezeu răbdării seamănă în orice vreme la rădăcina arborilor.

4. Principiul broaștei încălzite

Totuși, dacă n-ar exista decât semințele și grădinile, totul ar fi foarte simplu... Închipuiți-vă însă o oală plină cu apă rece în care înoată fără nicio grijă... o broască! Oala se află pe foc, iar apa din ea începe să se încălzească ușor. Apa ajunge imediat să fie caldă. Broasca nu este deranjată de temperatură, ci, dimpotrivă, începe să-i placă, așa că-și vede de treabă și înoată în continuare fără nicio grijă. Temperatura însă începe să urce. Apa se face tot mai caldă. Broaștei nu-i place chiar atât de tare: obosește un pic, dar nu-și iese din fire. După care apa chiar este fierbinte. Broasca nu mai suportă situația dar s-a obișnuit oarecum cu ea, așa că îndură și nu face nimic. Temperatura crește până când broasca pur și

simplu fierbe și moare. Dacă aceeași broască ar fi sărit direct în apă când aceasta avea cincizeci de grade, ar fi dat imediat din labe și ar fi căutat în graba mare să scape din oală!

Oare nu aceasta este și soarta hărăzită copiilor? Încetul cu încetul, începând cu micul dejun și sfârșind cu ora de culcare, am făcut din ei niște consumatori super-dependenți. Permanenta lor îndopare cu informații din partea mass-mediei le umple mințile până la refuz astfel că ei ajung să nu mai facă parte din lucruri... Mulți tineri cred despre sine că sunt niște „rebeli”, când de fapt nu sunt decât pur și simplu victimele unei adevărate păruieli din partea societății de consum. Mi se întâmplă ca în unele ore de cateheză să aud câte un tânăr zicându-mi: „Pe mine publicitatea mă lasă rece.” La care eu îi răspund: „Aha! Uite, o să vă spun prima frază care-mi trece prin minte dimineața, când mă trezesc: «Soarele tocmai e sus pe cer»”.¹ În clipa respectivă întreaga clasă zâmbește. Ni s-au băgat în cap sute de sloganuri publicitare. Ni se toarnă cu pâlnia ce fel de alegeri, orientări, gusturi și impresii să avem.

5. Cultura nu nimicește natura

M-am întâlnit de curând cu un prieten care are trei copii mici. Și ei, la fel ca restul copiilor din timpul nostru, sunt „poluați” cu tot felul de imagini de la televizor, imagini ce reflectă hedonismul și cultura unei plăceri exacerbate. Se pare că în emisiunile de la televizor a dispărut orice urmă de

¹ Începutul unei foarte cunoscute reclame în Franța, între 1982 și 2005, la băutura Ricoré (pe bază de cicoare, făcută de firma Nestlé). Primele părți ale ei sună așa: *Le soleil vient de se lever, / Encore une belle journée, / Et il va bientôt arrivé, l'ami Ricoré.* (Soarele tocmai e sus pe cer, / Ne-așteaptă înc-o zi frumoasă, / Și-ndată o să vină și prietenul Ricoré (n.tr.).